

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΜΑΛΙΣΕΤ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΑΠΟΥ ΉΞΗ βδομάδες θάχαν περάσει από τήν ήμερα που ο Γάστον Γέτασσορ είχε αναγνώσει τήν Μαγδαληνήν ντε Σιράν στή μικρή δεικνύουσα λουτρόπολη του Βορρά. ΉΞη βδομάδες που είχαν κελήσει σάν ένα δνειρο γιά τό νέο, ο οποίος, από τήν πρώτη στιγμή, είχε νιώσει κάτι νά τόν τρωβή άκατανίκητα πρός τήν κόρη αὐτή, πού, μέ τ' άφθονα μαύρα μαλλιά της και μέ τά μυστηριώδη μεγάλα μάτια της έμοιαζε μέ σειρήνα! Μά τό δνειρο εκείνο ήταν έξ ίσου γλυκό και πικρό, γιατί τό φλογερό αίσθημα του Γάστοσως είχε αναγνώσει άδιαφορία και ψυχρότητα έκ μέρους της Μαγδαληνής.

Γι' αὐτήν ο Γάστον ήταν μόνον ένας καλός σύντροφος, πάντοτε έτοιμος νά πραγματοποιήση όλες της τίς ιδιοτροπίες και νά τήν συνοδεύη στούς τρελλούς περιπάτους της. Τόν θεωρούσε λίγο σάν ένα ξυμνο και πιστό σκύλο, στόν όποιο μπορούσε νά ύπολογίζη πάντοτε. Σίγουρα ή τήν δεινμή της, εύχαριστιόταν παίζοντας μέ τήν καρδιά του άνθρώπου αὐτοῦ, χωρίς ν' άνταλαμβάνεται πόσο τόν έβρασίει.

Ότόσο μπρός σ' αὐτή τήν άδιαφορία, τήν όποία έννοιωσε ότι δέν μπορούσε νά νικήση, ή άγάπη του Γάστοσως, άντι νά σβήση άπ' τήν καρδιά του μεγάλωνε όλοένα πιό πολύ.

Μά σέ λίγο, όλα θά τέλειωναν πειά. Τό δνειρο θά έβρυνε... Άύριο, δέ θά τήν ξανάβρισκε πειά, αὐριο έκατοντάδες χιλιόμετρα θά τούς εχώριζαν... Δέ θά τήν έβρισκε πειά, δέ θά της μιλούσε πειά, δέ θά τήν έννοιωσε πειά κοντά του, δέ θά μπορούσε πειά νά τήν άγγίξη και ν' άναπνεύση τό άγαπαιμένο άρμα που άνάδινε τό κορμί της... Γι' αὐτό και τώρα, στήν όδυσσική και θλιβερή αὐτή στιγμή του χωρισμοῦ, βρισκόταν εκεί καθισμένος πλάι της, χωρίς δυνάμεις, μέ τήν καρδιά συντριμμένη, νιώθοντας ότι όχι μόνο ή εύτυχία του, αλλά και ή ζωή του όλοκληρη, θά έφευγε μαζί μέ τήν κόρη εκείνην.

Άνάλαφρη, μόλις αίσθητή, όμοια μέ τήν γλυκεία άνάσα ενός παιδιού που άποκοιμήται, ή θαλασσινή αύρα φούσισε και δρόσιζε τά ώραία νεανικά τους μέτωπα. Κάθε τόσο, μία μπουκλα έξέφανε από τά μαλλιά της Μαγδαληνής κι' άγγιζε τό μάγουλο του Γάστοσως, ο όποιος άνατριχίαζε, νιώθοντας νά περνά όλο του τό κορμί μία γλυκεία γοητεία.

Κανέναν θόρυβο δέν έφτανε ως αὐτούς έκτός από τά κήματα που έξέπυθον ήσυχα και γλυκά στήν άμμουδιά... Κάθε τόσο μονάχα άκούοντόσους έξασθενημένες ή συνομιλίες των συγγενών τους, που, καθισμένοι πιό πέρα έκαναν από τώρα ένα σορό σχέδια γιά τό προσεχές καλοκαίρι. Κι' ο Γάστον, άκούγοντάς τους, άναρωτιόταν τι θά ήταν γι' αὐτόν τό προσεχές καλοκαίρι. Τό έβλεπε κούλα, όπό τόσο μακριά, θλιβερό και πένθιμο, όπως ήταν κι' ο ίδιος εκείνη τή στιγμή. Ένοιωσε ότι ποτέ δέ θά μπορούσε νά ξαναβρῆ τήν εύτυχία που είχε ζήσει σ' αυτές τίς ΉΞη βδομάδες. Γι' αὐτό και θέλησε νά δοκιμάση γιά τελευταία φορά, τό στεγνό έξην έβράδι, νά νικήση τήν άδιαφορία της Μαγδαληνής και νά της άποσπάση έστο και μία λέξη, ή όποία νά του έδινε μερικώς έλπίδες.

Τότε άργά, μέ πολύ σιγανή φωνή, της ειπε εκείνα που τόσες φορές της είχε πει ως τώρα. "Η φωνή του έφτανε ως τή νέα κόρη σά μία γλυκεία προσοχή, μά αὐτό δέν τήν έμπόδιζε εκείνη νά χαμογελάει."

— "Όστε—της έλεγε— μου άφαιρείτε όλες τίς έλπίδες, δέ θέλετε νά μ' άφήσετε έτσι, μέ τήν καρδιά συντριμμένη, γεμάτη θλίψη κι' άπελπισία; ... Δέν μέ λυπάσθε; Άπό πέτρα εινε ή καρδιά σας ή μήπως δέν έχετε καθόλου καρδιά; ... Ότόσο, άμα βλέπετε ένα ζωο νά ύποφέρει, τό λυπάσθε βαθύτατα... θά σάς έπιανε νευρική κρίσις άν βλέπατε αὐτή τή στιγμή ένα αυτοκίνητο νά πλοκάνη μπροστά σας ένα σκύλο... Και όμως ένα ύποφέρει περισσότερο από τό σκύλο,του όποιο τά κόκκαλα συντρίβουν ή ρόδες του αυτοκινήτου... Ναί, σάς τό όρκίζομαι... Δέν βλέπετε βέβαια τό αίμα μου νά τρέχει, μά βγαίνει σάλα-σάλα άπ' τήν καρδιά μου και μέ πνίγει... Υποφέρει! "Ό! ύποφέρει περισσότερο άπ' όσο μπορεί νά φανταστή κανείς... Υποφέρει! Υποφέρει! και γι' αὐτό σάς παρακαλώ, σάς ένώνω τά χέρια μου μπροστά σας, όπως μου τά ένωνε ή μητέρα

μου όταν ήμουν μικρός γιά νά προσενηθώ στο Θεό..."

"Άπό τή στιγμή που σάς γνώσασα δέν χωριζόκα πειά τίποτ' άλλο έκτός από σας. Άπό τή στιγμή που σάς άγαπώ δέν άγαπώ τίποτ' άλλο έκτός από σας. Είστε τό πόν γιά μένα, έσεις άνικαταστήσατε τά πάντα γιά μένα, γιατί είστε πιό ώραία άπ' όλα... Είστε πιό ώραία κι' από τό λουλουδι που έχετε στο στήθος σας, πιό ώραία κι' από τόν λαμπρό αὐτόν ούρανο, κι' από τ' άστρα, κι' από τή θάλασσα, κι' από τόν κόσμο όλο... Είστε πιό ώραία άπ' ότι ύπάρχει κι' άπ' ότι μπορεί νά όνειρευθῆ κανείς... Κι' επειδή είστε τόσο ώραία, γι' αὐτό είστε και τόσο σκληρή... "Ό! άν αὐτό δέν ήταν μία Ιερουσόλα, θά παρακαλούσα τό Θεό νά σβήση αὐτή τήν όμορφιά σας, νά σάς κάνει όμοια μέ τίς άλλες γυναίκες, νά σάς κάνει άσχημη... Τότε ίσως θά ήσαστε λιγώτερο σκληρή..."

"Η Μαγδαληνή άκούοντάς τον έκανε μία κίνηση άνυπομονής, σά νά ήθελε νά φύγη.

— Μή φωνήετε έτσι—συνέχισε ο Γάστον—μείνετε ακόμα μία στιγμή... Σάς πρόβαλα ίσως...σχημάτισε με... Μ' έχετε κάνει σάν τρελλό και δέν ξέρω τι λέω... Σάς βεβαίω πώς δέν ήθελα νά σάς λυπήσω μέ τά λόγια μου... Ήθελα μόνο νά σάς πω αὐτό που τόσες φορές σάς έχω πει ως τώρα, έκείνο που ποτέ δέν θέλησατε νά καταλάβετε... Ήθελα νά σάς πω ότι σας άγαπάω...όπως σας άγαπούσα χθές, όπως θά σας άγαπάω αύριο, όπως θά σας άγαπάω πάντοτε, άν θέλησατε νά μου τό επιτρέψετε, άν θέλησατε επιτέλους νά σγκατατεθήτε μία μέρα και νά μου δώσετε τό χέρι σας..."

Σχεδόν άδιάφορη, χωρίς νά φαίνεται πώς κατάαφε κανένα άπ' αὐτά τά λόγια, ή Μαγδαληνή κούνησε τό κεφάλι της. Τότε, μέ τήν όψη του συννεσασμένη άπ' τήν όδύν, μέ τήν καρδιά και τό σωμα του συντριμμένα άπ' τόν πόνο, άργά, ο Γάστον γονάτισε μπροστά της. "Άρχισε νά της μιλάει πάλι, μά μενέσσε άπ' τή φωνή του πώς μέ δυσκολία σγκατατούσε τούς λυγμούς του.

— Συλλογιστήτε, της ειπε, πώς άπ' τήν άπάντησή σας έξαράται όλη μου ή ζωή. Εύσπλαγχνιστήτε με και άφήστε με νά έλιπίσω..."

"Η Μαγδαληνή σκαθώθηκε τότε, και σάλιζοντας στα γέλια, του ειπε άσυλλόγιστα μία κάλινον παρά από σκληρότητα αὐτά τά λόγια :

— Σώπα, φταχέ μου φίλε, νά μ' άφήσεις νά μου γίνωσαι κάπως άφόρητος..."

Και, γελαστή, έρεξε πρός τούς γονείς της, άφίνοντας τον εκεί νά κλαίη κάτ' άπ' τό δέντρο, κυττάοντας τήν άπέραντη και οισπηλή θάλασσα, τήν άναίσθητη και άδιάφορη στίς χαρές και τίς δυστυχίες των ανθρώπων..."

"Ο Γάστον έκλαιγε και ή καρδιά του έσταζε αίμα... "Η ζωή του τώρα, χωρίς καμιά έλπίδα πειά, δέν είχε κανένα σκοπό... Ότόσο όταν θυμόταν τίς εύτυχισμένες στιγμές που είχε περάσει κοντά στη Μαγδαληνή, δέν μπορούσε νά πιστεύη πώς όλ' αὐτά είχαν τελειώσει... Σχηνοσες όλα τά έλαττωμάτα της, και τήν άδιαφορία της ακόμα και δέ θυμόταν παρά μόνον αυτές τίς στιγμές που βρισκόταν κοντά της, που μπορούσε νά της μιλήση και νά της πῆ ότι τήν άγαπάει... Και γι' αὐτό τώρα που τό μεγάλωσ πόνος είχε φωλιάσει μέσ' στήν καρδιά του, τό παρελθόν του φαινόταν πιό ώραίο και πιό εύθυμητό..."

"Ότόσο, ή Μαγδαληνή ήταν πάντα ελεύθερη και μία μέρα μπορούσε νά τόν θυμηθῆ και τότε...πώς ξέρεει..."

"Έπι πολόν καιρό ο Γάστον έζησε έτσι χωρίς έλπίδα, μά περιμένοντας πάντα κάτι που κι' ο ίδιος δέν μπορούσε νά τό καθορίση τί ακριβώς ήταν... Και ή μέρες του φαινότουσαν σάν ζωές όλόκληρες... Έζησε έτσι ως τήν ήμερα που τρομερή, δυνατή σάν τόν κεραυνό που καίει τήν γιγάντια βλαλανδιά, έφτασε ως αὐτόν ή είδησις του γάμου της Μαγδαληνής. Ένα μικρό χαμόγελο πέρασε από τά χείλη του, μόλις τό άκουσε... "Ο Γάστον είχε ύποφέρει πολύ, δέν μπορούσε νά ύποφέρει περισσότερο" και τό χαμόγελο του φανερώσε πώς εκείνη τή στιγμή κάτι είχε σβήσει γιά πάντα μέσα του και πώς ή καρδιά του είχε νεκρωθῆ πειά... Και τό μισος έπληρε μέσα του τή θέση που ως εκείνη τή στιγμή είχε γιά άγάπη... Μισος γιά κάθε τι που ήταν καλό κι' ώραίο, μισος γιά όλοσ έκείνους που ήσαν εύτυχισμένοι, μισος πρό πάντων γιά τή νέα έκείνη κόρη, ή όποία δέν τόν είχε εσπλαγχνιστεί και ή όποία τόν έκανε τόσο κακό και σκληρό, ώστε νά μη ζῆ παρά γιά ένα μόνο πράγμα : νά εκδικηθῆ. "Η εκδίκησης ήταν τώρα ο σκοπός της ζωής του. "Ήθελε νά δῆ τή Μαγδαληνή δυστυχισμένη, νά ύποφέρει όσο ύπέφερε κι' αὐτός ο ίδιος. "Έλεγε μάλιστα πώς αὐτό ήταν τό δικαίο και πώς ο Θεός του ύφαιλε μία τέτοια έπα-

"Έμεινε εκεί κυττάοντας θλιβερά τήν άπέραντη θάλασσα..."

νόρθωση...

‘Ο Θεός έκανε χωρίς άλλο πόνος ο Γάστων είχε δικήν, γιατί ο γάμος της Μαγδαληνης ήταν γι’ αυτήν μια σειρά τρομερών δοκιμασιών. ‘Ο σύζυγός της, ένας βάνουσι και κοινός άνθρωπος, δεν έκανε άλλο παρά να την πληγώνει φρικτά στην αγάπη της, στην υπερηφάνειά της, στην αξιοπερίεπεία της ως γυναίκας και ως σύζυγου.

Και τότε εκείνη θυμήθηκε το Γάστονα. ‘Όσο περισσότερο η ποταπότης του χαρακίτης του συζύγου της την έκανε γ’ άποραρίβεται από κοντά τ’ου, τόσο περισσότερο οι συλλογισμοί της πετούσαν προς τον Γάστονα.

‘Ο ένθουσιασμός του γι’ αυτήν, οι περιποιήσεις και οι φροντίδες του, τα γλυκά έρωτικά του λόγια, της έρχόντουσαν τώρα στο μυαλό σαν μακρινές γλυκειές αναμνήσεις και έκαναν να της φαίνονται πιο φριχτές ακόμη οι βιαιότητες του συζύγου της. Και θλιβόταν βαθειά για τη δυστυχισμένη και άθλια ζωή που ζούσε κοντά στον τελευταίο, όταν την παράβλεπε με τη ζωή που θα μπορούσε να ζή κοντά το Γάστονα.

Κι’ άκομα... κι’ άκομα τόσους πόνους κ’ εκείνη ύπεφερε, καταλάβαινε καλά τί ήταν ο πόνος του νέου εκείνου, ο οποίος τόσο την είχε αγαπήσει. Και θάδινε όλη της τη ζωή να εξαγοράσει το κακό που του είχε κάνει... Μά το παρελθόν είχε περάσει πια και οι τέφρες του ήταν σκορπισμένες παντού όλόγυρά της. ‘Η Μαγδαληνή δεν έπιθυμούσε πια παρά ένα μόνο πράγμα : να ξαναϊδθί το Γάστονα, να κατηγορήσει τον έαυτό της μπροστά του, να έξυτελισθί, να ταπεινωθί, να έπιτύχη τη συγγνώμη του... Και τον είδε...

Τόν ξαναείδε λίγο καιρό μετά τον έξωφρο θάνατο του συζύγου της, στο ίδιο μέρος όπου προ πάντες χρόνων είχαν χωρήσει και όπου τον είχε κάνει να κλάψη τόσο πικρά.

Κοιτάχθηκαν για πολλή ώρα άμιλητοι και τέλοσ, εκείνη πρώτη του έλεγε :

— Φίλε μου, μη με διώχνετε... ‘Υπέφερα πιο πολύ από σας και σας ζητώ συγγνώμη...

Μά ο Γάστων δεν άγγιζε το χέρι που εκείνη του έτεινε. Χαμογέλασε μόνο ειρωνικά. ‘Εβλεπε τώρα μπροστά του όλο το παρελθόν με τις έλπίδες που έσβησαν, με τις όδύνες και με τις θλίψεις του... ‘Όστε έτσι ;... Είχες ύπεφέρει κ’ εκείνη ;... Και του ζητούσε τη συγγνώμη του, επειδή είχε ύπεφέρει ;... Και πίστευε πως μπορούσες να τη συγχωρήσει ;

Ναι, ή Μαγδαληνή το πίστευε αυτό και περίμενε να τον άκούσει να της άπαντήσει : ‘Αφού ύπεφέρατε τόσο,δεν θυμάμαι πια τίποτε από το παρελθόν... Δεν θυμάμαι ότι με διώξατε και με περιφρονήσατε... Δέ θυμάμαι την καρδιά μου που την έξωκίτατε με τους σαρκασμούς σας... Δέ θυμάμαι τη ζωή μου που μου τη συντριψατε...Δέ θυμάμαι πια παρά ένα μόνο πράγμα : ότι σας είχα αγαπήσει και ότι αυτό φτάνει για να σας συγχωρήσω...’

Στ’ άλλήβη, ή Μαγδαληνή το πίστευε αυτό και δεν έννοιωθε ότι είχε φτάσει ή ώρα της εκδικήσεως του Γάστωνος, ή ώρα που εκείνος δά της άναπέθηκε έναν προς έναν τους έξυτελισμούς στους όποιους εκείνη τον είχε ύποβλήσει.

‘Ω ! ή εκδικίσις, που τόσο καιρό την έπεριέμενε με λαχτάρα ο Γάστων, βρισκόταν τώρα μπροστά του, την κρατούσε τώρα στο χέριο του... ‘Όσο περισσότερο θά χτυπούσε τη νέα εκείνη γυναίκα, τόσο περισσότερο θά ευχαριστιόταν.

‘Η Μαγδαληνή του έλεγε πάλι :

— Σας ίκετεύω, φίλε μου .. Συγχωρησάτέ με... Τότε εκείνος την κούταξε. είδε τα μεγάλα της μάτια, τα όρατα μυστηριώδη της μάτια σκοτεινά, ίκετευτικά, γεμάτα με άπέραντη θλίψη.

Τήν εκύταξε και άμύσως κάτι ζωντανέμε μέσα στη νεκρή καρδιά του, μια στίβα που δεν άργησε να φρουτώση... Και τα χείλη του έπρόφεραν αυτά τα λόγια που ήταν ή εκδικίσις του, ή μόνη του εκδίκησης :

— Σας αγαπώ... Και αυτή την φορά δεν ήταν αυτός που έκλαψε και γονάτισε... ‘Ηταν ή Μαγδαληνή.
LEON MALICET

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΝΕΑ ΒΑΒΥΛΩΝ

‘Ο ‘Αγγλος συγγραφέυς Κάρολος Χούμπερτσον, ο όποιος έπανηλμμένος στα συγγράμματά του κατηγορήσει την μαγία των ‘Αγλων για το Παρίσι, το όποιον εχαρακίριζε ως σύγχρονη Βαβυλώνα, πήγε προ καιρού ένα μικρό ταξείδάκι στη γαλλική πρωτεύουσα. Γυρίζοντας συνάντησε στο Δούβρο ένα φίλο του, μαζύ με την γυναίκα του. ‘Ο φίλος του τον ρώτησε τότε γιατί δεν είχε πάει μαζί του στο Παρίσι και την κ. Χούμπερτσον.

— Για πήτε μου αγαπητέ μου φίλε, του είπεν ο Χούμπερτσον, παίρνετε ποτέ μαζύ σας τη σούπα σας όταν είσατε προσκεκλημένοσ σε γεύμα ;...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΕΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ ΚΑΙ ΦΑΓΑΔΩΝ

Τό μενού τοῦ βασιλέως ‘Ηλίου

‘Η πριγκίπισσα Παλατίνη διηγείτο ότι ο βασιλεύς ‘Ηλιος, ο Λουδοβίκος δηλαδή ο 14ος, δεν έκολλάτοσε ποτέ, ούτε έβραζε τίποτε στο στόμα του μεταξύ του γεύματός και του δείπνου.

‘Όταν όμως καθότανε να φάη, δεν έτρωγε σάν ήλιος, ούτε σάν βασιλεύς. ‘Ετρωγε σάν θηριο !

Νά το συνειθισμένο του μενού :

Τέσσαρα μεγάλα πιάτα από διαφόρων ειδών σούπες.

‘Εναν όλόκληρο φασιανό.

Μιά πέριδικα.

‘Ενα μεγάλο πιάτο σαλάτα.

Δύο μεγάλα κομμάτια ζαμπουνοῦ.

Κορμάτια άρνιού ψημμένου με σκόρδο.

‘Ενα πιατάκι με γλυκίσματα.

Φρούτα και στο τέλος αυτά βρωστά πυχτά.

Αυτό στραβαίε να είναι γαιέσις και ‘Ηλιος κ’ Βασιλεύς !...

Δείπνω... πάνδημα !

‘Ο Άρσιος ο βασιλεύς της Περούσις κάθε βράδυ έδιδε δείπνο σε 15.000 πρόσωπα !...

Τό δείπνο αυτό στοίχιζε 400 τάλαντα της έποχής εκείνης και διαρκούσε πολλές φορές και πέρα από τα μεσάνυχτα. ‘Ετρωγαν δέ τόσο οι καλεσμένοι που δεν είχαν άρεσις οσως να γευματίουσαν, οστε και να δειπνήσουαν την έπομένη ήμέρα !...

Βύδες & παμφάγα !...

Κατά τον τρίτον αιώνα, καθώς άναφέρουν οι παλαιοί ιστορικοί, ύπηρχε ένας άθλητής που λεγόταν Βύθος. ‘Ο Βύθος μπορούσε να φάη σ’ ένα γεύμα ένα όλόκληρο βόδι !...

Τρώγοντας δέ έπινε τόσο κρασί, όσο θά χωρούσε το τομάρι του βωδιού που κατιβρόχτιζε !...

Αυτοκρατορική ευγένεια

‘Ο αυτοκράτωρ της Ρωσίας, ‘Αλέξανδρος ο Βος, είχε καλέσει μια φορά στο τραπέζι του, ένα γέρο άξιωματικό, γεννησόν άνδρα, διακριθέντα σε διάφορους πολέμους, ο όποιος όλη την ζωή του, σκεδόν, την είχε περάσει σε στρατόπεδα.

‘Αφού έβγαλαν και άπόφαγαν, παρουσίασαν σε όλους ‘μπόλ’ με νερό ζεστό και παρφομαριμένο, για να πλύνουνε τα δάχτυλά τους. ‘Ο γέρο-άξιωματικός, μη γνωρίζοντας την χρήση του ‘μπόλ’, πήρε το δοχείο και έπιε μονορούφι το νερό !...

‘Οι άλλοι ύπασπιστοι και αλιόκοι που ήταν έπίσης στο τραπέζι, άρχισαν τότε να γελούν. ‘Ο αυτοκράτωρ ‘Αλέξανδρος όμως, τους έκραυνοβόλησε με ένα βλέμμα άγριο, κ’ έπειτα σήκασε και το δικό του ‘μπόλ’ και έπιε το νερό που είχε μέσα, για να μη προσβλήθί ο γέρο άξιωματικός.

Κατόπιν στίπυ ήταν όλοι ύπεχρημαμένοι να μιμηθύν τίν ούτοκατέρα... Κ’ έτσι έπιαν το νερό του ‘μπόλ’, χωρίς να βγάλουν άχνα...

Κοιλία... άβυσσος !...

‘Ο αυτοκράτωρ Βιτέλλιος, έτρωγε κάθε ήμέρα, τέσσαρα γερά γύματα ! Εύρισκε όμως τον τρόπο να σουπάρει και μια-δυο φορές τη νύχτα.

Τό αγαπημένο του πιάτο ήταν ‘γλώσσες παγωνιών και φασιανών’, και σηκοτάκια μικρών ψαριών έν μεγάλη άφθονία.

‘Αφού έτρωγε τις γλώσσες και τα σηκοτάκια των πουλιών και των ψαριών, κατιβρόχιζε κατόπιν κ’ αυτά τα πουλιά και τα γάρια όλόκληρα !...

‘Αν θέλετε πιστέψατέ το

Τό διηγούντα οι παλαιοί ιστορικοί :

Σέ ένα μόνον πρόγευμα ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος ‘Αλμπίνος έτρωγε 150 σόκα φρέσκα, έκατο ροδάκινα, δέκα πεπόνια, είκοσι κιάδ σταφύλια, και τριαντατρείς ντουζίνες στρείβια !...

‘Ο δέ ‘Ηλιογάβαλος, καθ’ έλον το διάστημα της βασιλείας του, δεν έφαγε οστε ένα γεύμα, πού να στοίχιζε λιγώτερο από 25.000 σημερινά φράγκα.

‘Αγαπούσε ιδίως τις πάστες από σηκοτάκια κοκκόρων, από γλώσσες παγωνιών και ήδρωγιών και από μυαλό φασιανών !...

